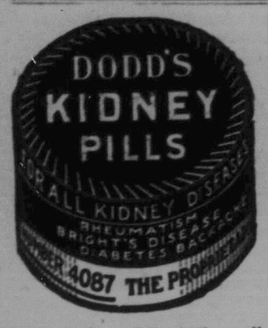

Dodd's Kidney Pills hjälper alla former av njursjukdomar, såsom reumatism, Brights sjukdom, diabetes och ryggvärk. Dodd's Kidney Pills säljas för 50 cents per ask av alla apotekare eller sändas per post vid mottagandet av betalningen. The Dodds Medicine Co. Ltd., Toronto, Ont.

Svenska Canada-Tidningen

Printed and published every Thursday by The CANADA WEEKLY PRINTING Co., Ltd. a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Man. F. M. DAHL, Manager. 'PHONE A 9611.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år i förskott	$2.00
Halvt år i förskott	1.00
Helt år till Förenta Staterna	2.00
Helt år till Sverige	3.00
Halvt år till Sverige	1.50

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registrerat brev som genom Post- eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare, som ej behöva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Company, Limited.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adressläppen.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Efterfrågningar, 3 gånger $1.50
Dödsannonser med svart ram och kors ..1.50
Förlovningsannonser, önskas, etc., 50c. per gång å utrymme icke överstigande 1 tum enkel spalt. Betalning för småannonser bör alltid insändas i förskott.

Torsdagen den 5 juli 1923.

FRANKRIKES imperialistiska strävan och maktlystnad har väl egentligen ingen varit okunnig om. Sedan den ömkliga Versaillesfredens undertecknande ha emellertid fransmännen uppträtt mera öppet och ohöljt, och Ruhrockupationen visar väl tydligt nog, vad det är efter. Alla Tysklands skadeståndsförslag ignoreras, sak samma hur resonabla de än måtte vara. Frankrike uppställer medvetet sådana villkor, som Tyskland ej kan acceptera, — ty Frankrike önskar ej att erhålla skadestånd. De ha fått ett gott struptag på den gamle fienden och ämna ej släppa taget, förrän det tvingas härtill. De övriga allierade, Italien och England i synnerhet, vilka kunde och borde göra något för att tvinga Frankrike till förnuft, ha likgiltigt sett på utan att lägga två strån i kors för att förhindra våldsamheterna.

Tyskland har återigen framkommit med ett nytt förslag i ersättningsfrågan — ett förslag, som av England bemötts synnerligen välvilligt, men Frankrike vägrar fortfarande att lyssna till några förslag. Det fordrar, att Tyskland ovillkorligen skall upphöra med det passiva motståndet i Ruhr.— England har sedan Baldwins övertagande av regeringstömmarna intagit en något bestämdare hållning gentemot sin härsklystne bundsförvant och fordrar, att det tyska förslaget åtminstone måtte antagas som basis för nya underhandlingar. Hittills har franska regeringen ignorerat Englands vädjan, vadan stämningen i England börjar bli rätt bitter. Om ej Frankrike inom den närmaste tiden framlämnar acceptabla förslag, kommer England att på egen hand träffa separata överenskommelser med Tyskland. Om Tyskland kan arrangera avbetalningar till England, stora nog att täcka det senare landets ränteutgifter till Förenta Staterna, så synes det villigt att acceptera detta.

Det är egentligt skandalöst, att de övriga, till Nationernas Förbund hörande nationerna, likgiltigt låtit Frankrike husera, som det gjort. Men anledningen torde väl till stor del vara att finna däri, att England havt andra järn i elden, som fordrat all dess uppmärksamhet.

FRANKRIKE har alltid varit bankrutt och stått på ruinens brant, då det gällt att framställa sig självt inför världens ögon som det land, vilket lidit mest av kriget. Det har ju förklarat sig oförmöget att betala sina nationalskulder, — i synnerhet sina krigsskulder till Förenta Staterna.

Icke för ty har det ej för så länge sedan lånat 200 miljoner francs till Polen för — skydd mot bolsjevikerna, som det då hette. Jugoslavien har erhållit 100 miljoner francs och Rumänien likaledes några hundra miljoner francs som lån för beväpningsändamål. Dessutom har det havt enorma utgifter förenade med sin ockupationspolitik i Ruhr, där hundratusentals soldater måste underhållas — till ovärderliga förluster. De militära övningarna i Lilla Ententens olika stater stå också under franskt överinseende.

Utan tvivel får Frankrike delvis betala fiolerna även här. Då det gäller dylika utgifter, har ej kovans mångfald saknats!

Hur utfattigt Frankrike är, kan man få en föreställning om genom att ta del av budgetsiffrorna. Vid deputeradekammarens session den 22 juni lyckades Poincaré genomtrumfa ännu ett par stora anslag till luftflottans utvidgning. 35 miljoner francs anslogos till den militära luftflottan, och 19 miljoner till marinluftflottan. Genom det nu gjorda tillägget har kammaren i allt anslagit $211,000,000 francs till den med armén förenade luftflottan och $76,000,000 till marinluftflottan!

Som ursäkt för dessa enorma utgifter anförde Poincaré, att man måste hålla jämna steg med luftväsendets utveckling — i Tyskland(!)

Men så är Frankrike, som sagt, ägare av världens starkaste luftflotta, och dess stolta dröm om europeiskt herravälde i militärt avseende hoppas det en dag kunna förverkliga.

RÖRANDE skadeståndsfrågan och Tysklands möjligheter att betala samt i synnerhet Frankrikes ovilja att lyssna till några underhandlingar, förrän Tyskland upphör med sitt passiva motstånd samt Frankrikes avsikt att kvarstanna i Ruhr, tills skadeståndet betalts, skriver en svensk-amerikansk samtida bland annat följande:

"Ett Brysseltelegram tror sig veta, att Frankrike och Belgien tillsamman skulle nöja sig med 50 miljarder guldmark. Tyskland har erbjudit sig att betala 30 miljarder, vilket skulle vara den yttersta gränsen för dess ekonomiska möjligheter, om det finge ett moratorium på fyra år och bleve kvitt det fientliga Frankrike från Tysklands nacke i Ruhrområdet. Men då Poincaré icke har något annat svar att giva än "vi förbliva i Ruhr, så länge Tyskland icke betalat oss," finnas inga utsikter till ljusning i skadeståndsfrågan. Den engelska svarsnoten till Tyskland synes godkänna Frankrikes avsikter att stanna kvar i Ruhr, tills det ruinerade Tyskland betalat skulden.

Det är den gamla gäldstugupolitiken, som förr i världen tillämpades mot gäldenärerna, vilka icke kunde betala, som de allierade nu tillämpa mot Tyskland. Man griper gäldenären vid strupen och säger: betala allt vad du är skyldig! Och då denne är oförmögen att betala allt, kastas han i fängelse. Då det rika England, som var skyldigt Amerika 18½ miljarder guldmark, behövde 62 år för att amortera denna summa, och då enligt den engelska tidningen Times denna börda för det engelska samhället från topp till tå är så jättelik, att den kommer att trycka generationen under två generationer, då kan man ju förstå, vilka möjligheter Tyskland skall ha att på kort tid betala minst det dubbla av denna summa, om någon uppgörelse verkligen skulle kunna komma till stånd, innan Tyskland är fullständigt ruinerat. För vanligt förstånd är det tydligt, att om Tyskland skall kunna komma ut med att betala ett skadestånd utan motstycke i världshistorien, måste tyska folket, samtidigt som det skulle kunna fullgöra sitt åtagande genom leverans av arbetsprodukter, självt få behålla så mycket av arbetets frukter, att det först räcker till nödtorftigt livsuppehälle och sedan ger överskottet till fordringsägarna.

Så länge den nationalistiska och imperialistiska andan behärskar Frankrike, synes det vara lönlöst för Tyskland att utvidga sina förslag i skadeståndsfrågan. Poincarés Frankrike synes vara minst lika angeläget om att få behålla panterna Rhenlandet och Ruhr, som att få ut det ifrågasatta skadeståndet. Skola fransmännen stanna i Ruhr, tills Tyskland betalat, så lär Tyskland aldrig kunna betala sin skuld. Genom besättandet av Ruhr har Poincaré låst fast ersättningsfrågan. Och så länge franska regeringen icke kan förmås att dragа Ruhrfrågan inför Nationernas förbund, torde icke finnas någon möjlighet att komma upp ur det träsk, vari Poincaré kört ner skadeståndsfrågan."

Skogseldar förstörde den 14 dennes byarna Glendyn och Silly i närheten av Quebec.

300 kinesiske kolgrävare drunknade i Tsao Chwang den 15 d:s, då den gruva, vari de arbetade, översvämmades.

De konservativa segra i Ontario.

(Forts. fr. sid. 1.)

heter, vänsterelementets talman J. J. Morrison, har uttalat sig, att man ej får taga farmarnas nederlag för allvarsamt. Det finns alltid en orsak för allting. The U. F. O. har lidit av, att ett stort antal personer förenat sina krafter med organisationen, ej för att befrämja provinsens och folkets bästa i allmänhet, utan sina egna personliga intressen. Det är lättförklarligt, att detta skulle hända, då man intagit sådana element i organisationen, och ledarne förväntade att erhålla understöd från sådana, som ej kände sympati för farmarrörelsen och ej förstodo dess strävanden. Ideal åsidosattes, och principer betydde ingenting för dessa, som voro villiga att göra kapital av allt, som man trodde skulle framkalla understöd. På detta sätt blev rörelsen delad och förlorade vägen. Resultatet var sålunda oundvikligt.

Det antages allmänt, att förbudsfrågan spelade en stor roll. Den avgångna regeringen var förbudsvänlig, och dess stränga tillämpning av lagen hade framkallat stort missnöje i vissa kretsar. Det är också möjligt, att omröstningen i Manitoba till stor del stimulerade de "våta" att röst emot det förbudsvänliga elementet.

TILLSTÅNDET I MEXICO

Den amerikanska allmänheten har vid flera tillfällen under de senaste åren varit offer för en synnerligen lögnaktig presspropaganda, men ingen har varit mera avskyvärd än de amerikanska oljeintressenas försök att uppreta oss mot Mexiko och förebygga erkännandet av dess regering, skriver en svenskamerikansk tidning.

Mr W. J. Kelly, som i många år vistats i Mexiko såsom representant för maskinisternas fackförening och i själva verket varit de organiserade amerikanska arbetarnes ambassador i Mexiko, har i dagarna besökt Minneapolis, där han talat inför en intresserad publik och därvid sökt skingra den missuppfattning, som tack vare ovan nämnda propaganda ännu råder om Mexiko i ganska vida kretsar. Här kan kanske vara på sin plats att ge en resumé av mr Kellys framställning av förhållandena i landet söder om Förenta Staterna.

Den mexikanska regeringen är till stor del en farmar-arbetarkoalition, som kontrollerar de båda legislativa branscherna och understödes av president Obregon och hans kabinett. Den dominerar 12 av 29 stater.

1911 voro 90 procent av Mexikos befolkning utan land, i det 100 familjer faktiskt kontrollerade landets vidsträckta fält. I dag äga 52 procent av dessa 90 procent egendomslösa det land de odla. För tio eller femton år sedan voro över 87 procent av befolkningen analfabeter. Under de senaste tre åren ha 12,000 skolor upprättats, och folket hungrar efter vetande. Den nuvarande budgeten för undervisning uppgår till $31,500,000, jämfört med $1,500,000, som var det största anslaget för detta ändamål under Diaz' tid.

Armén har reducerats från 150,000 till 68,000, och för varje tionde soldat, som avskedats, har en skollärare anställts. Regeringsarsenalen tillverkar icke längre uteslutande krigsverktyg, utan även kläder för skolbarn. Den nuvarande armén är sysselsatt med att upprätta kolonier, uppföra byggnader o. s. v.

Det system, enligt vilket föräldrarnas skulder övergingo till barnen i tredje och fjärde led, och vilket höll folket i verkligt slaveri, har avskaffats. Även en del söner till den gamla landaristokratien ha blivit liberala, då de sett de stora framsteg, som deras land gjort under den nya ordningen.

Förbudet mot arbetarorganisationer och förvägrandet av rösträtt för de producerande klasserna äro ej mer, och en av de mest liberala konstitutioner i världen har antagits.

För allt detta ger mr Kelly president Obregon och hans progressiva kabinett kredit. Mr Kelly uppgav, att det mexikanska folket är synnerligen artigt, vänligt och generöst, och att det är vänligt sinnat mot Förenta Staternas folk — endast en smula misstänksamt gentemot den amerikanska regeringens intentioner.

Resningar i Ryssland

Atskilliga hundra kontrarevolutionärer ha avrättats av bolsjevikmyndigheterna i Rydryssland och Georgien.

Endast i det sistnämnda landet nedsköto de röda trupperna 340 personer för stämplingar mot sovjet.

Vidare uppges det, att en ny vit armé håller på att bildas i Bulgarien och Rumänien under ledning av officerare, som tjänat under Wrangel och Denikin. Syftet är att upprätta en vit rysk republik i Sydryssland, Georgien och angränsande provinser.

Om och när dessa planer skola förverkligas är ännu synnerligen ovisst.

FRÅGOR OCH SVAR.

Läraren: Har du någon syster?
Erik: Jaha!
Läraren: Om hon nu gifter sig, vad är då din mor i förhållande till hennes man.
Erik: Svärmor!
Läraren: Riktigt! Och vad är då din far?
Erik: Skräddare!

Vasaminnet firas allmänt i Sverige

Stora fästligheter avhållas på flera ställen i landsorten.

I svenska folkets underbara öden och äventyr framträder den unge Gustaf Vasa som en av de mest fängslande personligheterna. Om hans gärning såsom landets befriare kan ingen svensk läsa utan att ryckas med. Målmedvetenheten i hans stunnallt hans fosterlandskärlek, förfela ej att göra intryck även på sena tiders barn. En av de vackraste tavlorna ur hans levnadssaga är den som upprullades i juni för fyra hundra år sedan, då befrielsekriget var slutfört och Gustaf Eriksson den 6 juni 1523 i Strängnäs valdes till Sveriges konung för att på midsommaraftonen samma år draga in i sin huvudstad. Den 6 juni i år, på svenska flaggans dag, firades minnet av den förra tilldragelsen med högtidligheter i Strängnäs, och 400-årsminnet av intåget hugfästes i samband med invigningen av Stockholms nya stadshus. Överallt runtom i landet högtidlighölls Vasaminnet med fosterländska fester.

Strängnäs domkyrkas klockor ringde kl. 8 på morgonen in minnes- och högtidsdagen. Sörmlandsbygdens befolkning strömmade i massor in till staden för att deltaga i festligheterna. Ångfartyget "Strängnäs Express" anlände vid 12-tiden. Med ångaren följde konungen, prins Eugen, den kung liga uppvaktningen samt en del officiellt inbjudna gäster. Ångaren mottogs med salut och viftningar från de tusentals människor, som samlats nere vid hamnen. Kungasången utfördes av en 100 man stark manskör, vilken även sjöng Ossian Nilssons Sveriges flagga.

I den s. k. riksalen i läroverksbyggnaden försiggick första delen av dagens minnesfest. Här hölls minnestalet av biskop Ullman, i vilket han bland annat omnämnde, att "genom en lycklig upptäckt vid detta års början av ett autentiskt originaldokument i Lybecks stadsarkiv den historiska forskningen har vunnit bekräftelse på den urgamla strängnästradi-tionen, att Gustaf Eriksson valdes till konung just i denna sal. Här var det som edsförbindelserna växlades mellan den nyvalde och rådet. Här blev han också hyllad av kyrkans och folkets representanter." Efter århundradens vända, sade biskopen vidare, föddes då Sveriges folk såsom en friboren, självständig, enhetlig nation.

Traktatet med F. S. under debatt.

(Forts. fr. sid. 1)

fisket i Canada var en fråga, som uteslutande berörde Canada, vadan regeringen ansåg det på sin plats, att en canadensisk representant skulle företaga de nödiga underhandlingarna. "Om detta är en brottslig handling, då fruktar jag för, att jag är en obotfärdig syndare," sade Lapointe. "Jag anser det ingalunda skymfande, att hans majestät utsåg en canadensare att underteckna en canadensisk traktat, utan tvärtom som en stor ära."

Robert Forke understödde obetingat resolutionen, som fordrade traktatens ratifikation, och förklarade, att han kände sig tillfredsställd med att kunna tänka sig Canada som en fri och självständig nation, fullt jämförlig med sina systernationer i samhället.

Efter tre timmars diskussion blev resolutionen antagen i underhuset.

Debatten i underhuset har framkallat en del kommentarer i det engelska parlamentet och pressen i England. Det är mycket troligt, att frågan kommer upp vid den imperiella konferensen.

LAC DU BONNET EN IDEALISK PLATS FÖR SEMESTER

För dem som önska att komma bort från stadslarmet — att hoppa in i sina gamla kläder och fördriva sin två veckors semester i naturen, finns ej mera idealisk plats än Lac du Bonnet, varest man kan fiska, ro, bada och dansa om kvällarna vid Silver Lodge. Speciella "week-end"-tåg avgå varje lörlag fr. o. m. den 23 juni, lämnande Winnipeg kl. 5:15 e. m. och återvändande från Lac du Bonnet måndagsmorgonen kl. 7:15. Ankommer till Winnipeg kl. 9:55 f. m. Denna tågbetjäning gör det möjligt för "week-enders" att besöka denna angenäma badort.

Upplopp på Filippinerna

Tre hundra moros, anhängare av den fanatiske Akbara, gåvo sig den 3 juni till fånga åt konstaplarne. Därigenom kvävdes i sin linda ett upplopp på ön Plata, som den 2 juni resulterade i att Akbara och 53 av hans anhängare dödades. Akbara gav sig ut för att vara en osårbar profet med gudomliga instruktioner att driva amerikanerna och andra kristna i havet. Moros äro muhammedaner.

Löjtnant Angeles med 40 konstaplar sändes att ta hand om Akbara. Angeles kvävde då upproret i blod.

Profitörer i Bulgarien komma att offentligen pryglas, deras egendom skall konfiskeras och rätten att driva affärer fråntagas dem, om det lagförslag mot profitering, som häromdagen framlades i parlamentet i Sofia, antages.

Reparationsfrågan o. situationen i Ruhr

Av H. N. Brailsford

Översättning för S. C. T.

Fem månader ha nu förflutit, sedan fransmännen först marscherade in i Ruhr. De risker, som voro förenade med denna vansinniga operation, ha ej givit oss några överraskningar. De ha tvärtom framträtt mycket saktfärdigare, än vad de bäste iakttagare hade förväntat. De tyska marken föllo ej hastigt och oupphörligt, utan gradvis, — föllo, stodo stilla och föllo igen. Vid slutet av dessa fem månader voro marken värda en tredjedel av sitt värde vid sagda periods början, och deras värde är nu lägre än de österrikiska kronornas. Under största delen av denna tid förhöllo sig kolfältens hårt prövade arbetare tålmodiga och passiva. Det är först under senaste tiden, då en hastig lönenedsättning ägde rum, som var särdeles kännbar, då man tar i betraktande de höga prisernas vidmakthållande, som en oundviklig epidemi av strejker och våldsamheter utbröt. Den mest antagliga konsekvensen av allt detta skulle ha varit undergrävning och försvagning av centralregeringens myndighet. Ända sedan vapenstilleståndets undertecknande tills i dag har republiken oupphörligen blivit skymfad och förolämpad av de allierade, i synnerhet av Frankrike. Regeringen synes ej besitta några egenskaper eller makter, moraliska eller materiella, varmed den kan skydda det tyska folkets intressen och värdighet mot dylika övergrepp. Förgäves har den vänt sig till Washington och London för vänskap och bistånd.

På bägge hållen kunde man förmärka en viss impuls att visa Tyskland sympati och hjälpsamhet, men de voro aldrig starka nog att övervinna deras fruktan för att stöta sig med Frankrike. Då en regering, även om det ej är dess eget fel, står hjälpoch maktlös, så måste den finna sig i att se sin egen auktoritet sjunka i sitt eget land. Detta har varit tydligt i många år. Kapitalet handlar och talar, som om det vore en stormakt, som måste kurtiseras och vederbörligen ersättas, om det skall göra sin skyldighet till staten. Den monarkiska reaktionen, som centraliserats i Bajern, har föranlett detta högeligen individuella land att uppträda gentemot republiken som en frånskild och svårhanterlig allierad i stället för som en underordnad federal stat. "Temps" citerar ett uttalande, som Cuno gjort, vilket är väl ihopsatt, om ej sannt: "Om vi vika för fransmännen, förlora vi Bajern, om vi vika för Bajern, förlora vi Ruhr — och vi äro lyckliga, om vi ej förlora båda."

Dessutom föreligger faran av kommunistresningar i stöörre skala, vars strävanden äro av mera vittomfattande karaktär än de organiserade födoupploppen i Ruhr. Det är i sanning förvånansvärt, att denna abräcklig struktur med sina många sprickor hållit tillsamman, medan Frankrike prövade dess styrka genom Ruhrockupationens väldiga hammarslag. Karikaturtecknaren har liknat Poincaré vid Bismarck, vilken lagt den tyska enighetens grundval. Detta skämt är en nykter sanning i dag. Detta är sannt, så länge Tyskland verkligen förmår uthärda i sitt motstånd. Men vad kommer att hända, då Tyskland tvingas till att underhandla, kompromissa och ge vika? Fransmännen synas ej inse, att om de lyckas försvaga den tyska regeringen, det samtidigt har försfört den enda agent, som kan betala dem vad de fordra.

Alltefter som den femte månaden av invasionen börjar nå sitt slut, kan man även i Paris börja iakttaga tecken till hopplöshet och bekymmer, medan Bryssel och Berlin kommit till sunda affärsaktiga underhandlingar. Det är tydligt, att Belgien är trött på sin franske bundsförvants militära taktik. Berlin, som konfronteras med förlusten av Ruhr och inre sönderslitning genom en svag kapitulation, är villigt att gå med på vad som helst för att komma till en uppgörelse. Mr Baldwin, som visserligen ej yttrat något, som definitivt kan bestämma hans uppfattning, talar som en man, som verkligen tror, att det är möjligt att åstadkomma en lösning, och som är villig att göra sitt yttersta för att befrämja en dylik. Man kan förnimma en ny, klarvaken röst i stället för den trevande och sömnaktiga, som gjorde sig gällande under hans föregångares regim. Men var skall han börja i denna tilltrasslade härva av girighet, illusioner och militära ambitioner? Låt oss ta den optimistiska och nära till hands liggande ståndpunkten, att Frankrike verkligen är efter reparationsersättningar. Antag, att någon formel kan uppsättas, varigenom Tyskland kan förmås att möta fransmännens obevekliga fordran, att Tyskland upphör med sitt passiva motstånd, innan några underhandlingar kunna komma på tal.

Antag dessutom — ehuru jag för min personliga del anser det vara ett omöjligt antagande — att Tyskland, hela nationen, från kapitalisterna ned till gruvarbetarne, verkligen besluta sig för att arbeta med fullt uppsåt att betala skadeståndet, medan åtminstone för en tid den militära ockupationen i mer eller mindre synlig grad fortsätter. Låtom oss göra dessa tämligen svåra, kanhända omöjliga antaganden, och må vi då fråga oss själva, huru de allierades fordringar skola kunna mötas.

Vi ha då basisen för det nya tyska anbudet, som otvivelaktigt är bekant, då dessa rader nå allmänheten. Tysklands organiserade industribaroner ha i förväg till regeringen framställt sina förslag på samma sätt som en stormakt till en behövande drabant framställer sina. Vissa "löften" äro nödvändiga, om de allierade kreditorerna skola återställa friheten i Tyskland. Vad industribaronerna mena med "löften" är egendomar, som kunna intecknas. De hade i tankarna, tror jag, möjligheten av ett internationellt lån. De föreslå (1) att de förnämsta allmänna betjäningsinstitutionerna, huvudsakligen järnvägarna, men också skogarna och en del gruvor, skulle reorganiseras och opereras på affärsbasis, så att de bleve vinstgivande. De skulle föredraga denationalisering men även adopteringen av ett vinstgivande system skulle anses tillräckligt. Ett sådant skulle inbringa, anser man, från 30 till 50 miljoner pund sterling årligen. (2) De föreslå vidare, att de självvägande och industriägarnes egendomar skola intecknas till sitt halva nuvarand försäljningsvärde. Affärsföretag och banker skulle bidraga enligt helt annan basis genom att taga andelar (eller obligationer?) proportionellt med industrier 40, jordegendomar 40 och affärer 10 procent. Detta skulle inbringa 25 miljoner pund sterling.

Den mest allmänna kritiken i Tysklands tidningspress är, att man beräknar alldeles för mycket från "public services" och för litet från industrierna och jorden, vilka senare tack vare markens låga värde avbetalat sina skulder sedan före kriget. Denna plan komme att täcka en årlig skuldutgift av 55 miljoner pund, värd efter 6 procents ränta 900 milj. pund. Intet lån av denna stora summa kan anskaffas. Det är omöjligt. Man håller före, att Tyskland ej kan under några villkor anskaffa ett internationellt lån, som i någon nämnvärd grad kan förminska ens de mest anspråkslösa skadeståndsersättningskrav. Vad som egentligen bör åstadkommas är alltså, att en någorlunda resonabel årlig avbetalning kan garanteras.

Om Frankrike önskar ett "löfte," vars infriande det kan framtvinga i händelse Tyskland förfelar att möta sina förbindelser, då kan ej Tysklands plan göra något intryck på det. Vad nytta hade Frankrike av en inteckning i Tysklands jord, gruvor och fabriker? Järnvägar och egendomar kunna bringa skatter, men dessa kunna förvandlas till yttre betalningar endast genom skapandet av ett motsvarande exportöverskott.

Industrialisternas intresse ligger icke så mycket i summan av de inteckningar, de erbjuda, som i de villkor, de uppsätta. Det elementära faktum, som ligger till grund för alla spekulationer rörande skadeståndets betalande, är, att det kan betalas endast genom det överskott av export över import, som kan framvisas. Exporten kan omfatta leverering av naturprodukter från kol till byggnadsmaterialer för de ödelagda områdena och kunde t.o.m. innefatta arbetskraft om fransmännen vore villiga tillåta tyskarna att genom sitt arbete bidraga till rekonstruktionsarbetenas fullbordande. Detta betyder ej så mycket i alla fall. Huvudsaken är, att om Tyskland skulle kunna betala den övriga världen, så måste dess export överstiga dess import. Före kriget, medan Lothringens malmfält och Schlesiens och Saardalens kolfält ännu tillhörde Tyskland, översteg dess export aldrig importen med 2 miljoner pund sterling, vilket med nuvarande markvärde betyder 40 miljoner p. s. Tyskland måste naturligtvis, vilket det också gjort, reducera sin import genom att utesluta lyxartiklars införsel, men nu måste det importera mera järnmalm och en del kol. F. t. har det inga överskott. Om Tyskland skall återvinna eller överflygla de siffror, det kunde visa före kriget, så måste det reorganisera hela sitt existenssystem för att sträva efter att bli världens billigaste och mest produktiva tillverkare. Man fordrar ej litet av Tyskland. Bonar Laws förslag var baserat på en årlig avbetalning av 100 milj. p. s. Det senaste belgiska förslaget fordrade 150 miljoner. Med andra ord, det exportöverskott, som Tyskland kunde uppvisa före kriget, måste mångfaldigas två och en halv gång. Hur kan detta göras?

För tillfället draga de tyska fabrikanterna fördel av den tyska markens låga värde. Men detta kan ej fortgå. Stabilisering av penningarna är det första nödvändiga för de tyska finanserna rekonstruktion. Inflation är måhända en god sak för industrialisterna, men det betyder ruin för staten, ty med markens ständiga sjunkande kunna de direkta skatterna ej inkasseras, och ingen budget kan på så sätt balanseras. Men huru kan den tyska industrien utvidga sig i enlighet med fordringarna, om penningens stabilisering kan åstadkommas? Det utgivna dokumentet framhåller en del vinkar härom. Avskaffa åttatimmarsdagen, avskaffa alla kontrollåtgärder, kassera den lag, som fordrar, att arbetsgivarne måste engagera ett visst antal av de delvis invalidemade exsoldaterna, och ni förminskar den direkta slutskatten. I korthet, lösningen ligger i en hänsynslös, förtryckande profitering. Tariffväggen måste rivas ned, och de tyska produkterna måste översvämma världsmarknaden. Det är ett prospekt lika vansinnigt på sitt sätt som själva Ruhrinvasionen.

SILVERRÄVSODLING

EN DEN MEST VINSTGIVANDE KAPITALPLASERING.

Ett par registrerade Silver rävar giva 25% till 200% å insatt kapital per år. Enastående urval av 1923 års Rävar, försäljas till ett pris av $1,000 dollars eller mera per par. Intresserade torde tillskriva eller besöka **Mr. S. Klintberg, Manager för the Winnipeg Silver Fox Co., Birds Hill, Man., eller vårt befullmäktigade ombud Mr. Chas. J. Sandberg, 646 Agnes St., Winnipeg, Man.**

DE ALLIERADE LOVA NU, ATT AMERIKA SKALL BETALAS

Summan är 255 milj. dollars för ockupationstruppernas underhåll.

Som bekant deltog Amerika alltifrån krigets slut till några månader sedan i ockuperingen av vissa tyska områden vid Rhenfloden. Enligt överenskommelsen skulle Tyskland betala därmed förenade kostnader. Men icke en cent hade kommit Amerika tillhanda, när de amerikanska trupperna hemkallades vid Frankrikes inbrott i Ruhrområdet. Tyskland hade erlagt kostnaderna, men pengarna hade de allierade helt enkelt behållit för egen del. När Amerika framställde en fordran att få sin del, blev svaret, att så kunde ej ske, emedan Amerika ej undertecknat Versaillesfreden, vari betalningen bestämdes.

Denna vägran åstadkom ej så litet ont blod, och energiska protester gjordes från amerikanskt håll, utan att dock leda till något som hälst resultat. Det föreföll som de beslutit draga Amerika vid näsan.

Nu kommer emellertid ett meddelande, att Amerikas fordran godkänts och att berörda kostnader skola utbetalas, men icke genast, utan under en tid av tolv år. Att de allierade ingått härpå, skylles engelske premiärministern, som är av den åsikten, att Amerikas vänskap är mer värd än de 250 milj. dollars, som utgöra de omstridda kostnaderna.

Den nu ingångna överenskommelsen bestämmer, att summan skall erläggas i tolv årliga avbetalningar, varav den första skall fullgöras innan nyåret. Under första fyra åren skola dessa avbetalningar göras från de kontanta skadeståndssummor, som Tyskland erlägger, innan de allierade få tillräkna sig någonting.

Totalkostnaden för Amerika var $292,319,858, men härifrån göras vissa avdrag, som bringa summan ned till $255,544, 810.

DET OCKUPERADE TYSKLAND FULLSTÖNDIGT ISOLERAT

Från Berlin meddelas, att franska trupper den 15 d:s ockuperade järnvägsstationerna mellan Dortmund inklusive de viktiga förbindelseknutarna vid Langendreer och Bochum. Detta avbryter de sista järnvägsförbindelserna mellan det ockuperade Tyskland och det industriella området, och enda föröbindelselänken är de elektriska spårvägarna.

Dortmund och andra större städer äro fullständigt isolerade; ingen äger rätt att avlägsna sig utan på erhållen tillåtelse.

KRONPRINS GUSTAV ADOLV FÖRLOVAD

Enligt ett telegram från London, daterat den 30 juni, har svenska kronprinsen Gustav Adolv förlovats med lady Louise Mounbattan, dotter till avlidne markisen av Milfordhaven, därförut prins Louis av Battenberg,— syster till den nuvarande markisen och kusin med konung Georg. Officiellt kungörande har ännu ej bekräftat ryktet. Den förestående förbindelsen anses i initierade kretsar vara av stort värde för att stärka en eventuell anglo-svensk eller anglo-skandinavisk överenskommelse med avseende å sjöflottorna i Bottniska viken.

Skydd mot luftattacker

Amerikas försvarsdepartement lärer ha utarbetat ett verksamt skydd mot attacker från luften på amerikanska städer.

Bland skyddsåtgärderna märkas kanoner, som utslunga kulor på 4.7 tums diameter med dubbel hastighet; en halv tums kulspruta, en skanarekula, synlig för blotta ögat på 7,000 fots höjd; en ljudvarnare, som anger annalkande flygplans ställning och riktning.

Likvisst kvarstår en betydande möjlighet till obehagliga överraskningar.